

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky – odvolací disciplinárny senát zložený z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Borisa Minksa, JUDr. Eleny Berthotyovej, JUDr. Jaroslava Krajča a JUDr. Vojtecha Lefflera v disciplinárnej veci vedenej proti JUDr. T H sudkyňi Krajského súdu v B, zastúpenej JUDr. L A; advokátom, Advokátska kancelária, na odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu z 28. septembra 2004, sp. zn. 2 Ds 13/04 takto

rozhodol:

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky **sa zamietá.**

Náhradu trov odvolacieho disciplinárneho konania sudkyňi nepriznáva.

Odôvodnenie:

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd rozhodnutím z 28. septembra 2004, sp. zn. 2 Ds 13/04, oslobodil spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 v spojení s ods. 2 Zákona o sudcoch a prísediacich v znení účinnom do 31. 10. 2003, sudkyňu Krajského súdu v B JUDr. T H ktorého sa mala dopustiť tak, že v konkurznej veci úpadcu A S, S vedenej na Krajskom súde v B pod č. k. 5 K 27/03 uznesením zo dňa 28. 10. 2003, č. k. 5 K 27/03-65 ustanovila do konkurzného konania predbežného správcu Mgr. A G advokáta, so sídlom H, a. s., C, ktorá dňa 15. 5. 2003 požiadala o vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka A S, S, V B, navrhol súdu podaním zo dňa 27. 5. 2003 ako „predpokladateľne najväčší veriteľ“, aby za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený Mgr. A G advokát, so sídlom je k žiadosti o pridelenie

predbežného správcu konkurznej podstaty zo dňa 7. 10. 2003 doplnené vyjadrenie zo dňa 9. 10. 2003, ktorým sudkyňa potvrdila predpoklad, že sa jedná o najväčšieho veriteľa, pretože tento skutok nie je závažným disciplinárnym previnením, ani disciplinárnym previnením.

Sudkyňi náhradu trov disciplinárneho konania nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister“). Žiadal, aby odvolací disciplinárny senát napadnuté rozhodnutie zrušil a rozhodol v zmysle ním predloženého návrhu na začatie disciplinárneho konania z 3. júna 2004, v ktorom konanie sudkyne JUDr. T H: kvalifikoval ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 a 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich.

V podanom odvolaní nesúhlasil so zisteným skutkovým stavom, pretože pokiaľ by prvostupňový disciplinárny senát prešetril ním navrhnuté listinné dôkazy, zistil by, že v žiadosti sudkyne zo dňa 7. 10. 2003 a pridelenie predbežného správcu konkurznej podstaty odoslanej do kancelárie podpredsedníčky pre obchodný úsek v súlade s opatrením č. 9 predsedníčky súdu, sudkyňa priamo v žiadosti v dolnom ľavom rohu dala pokyn spisovej kancelárii, aby táto pripojila k žiadosti zo súdneho spisu č. l. 60, ktorým bola žiadosť veriteľa v zastúpení jeho právneho zástupcu Mgr. M M o ustanovenie predbežného správcu konkurznej podstaty. Pokiaľ by sudkyňa nepripojila túto žiadosť veriteľa na konkrétne meno správcu k žiadosti o pridelenie predbežného správcu konkurznej podstaty, nebol by mimo poradia predbežný správca konkurznej podstaty v danom konkurznom konaní pridelený. Svojím návrhom teda sudkyňa akceptovala žiadosť veriteľa v začatom konkurznom konaní, ktoré má do vyhlásenia konkurzu charakter sporového konania, a tým uprednostnila záujmy jedného z účastníkov konania, čím nadobudla odôvodnené pochybnosti o jej nestrannosti a nezaujatosti. Následne uznesením zo dňa 28. 10. 2003, č. k. 5 K 27/03-65 sudkyňa vopred určeného predbežného správcu konkurznej podstaty ustanovila do funkcie, hoci ako sudkyňa rozhodujúca o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v konkurznom konaní podľa zákona č. 328/1991 Zb. a vyhlášky č. 493/1991 Zb. v platnom znení musela vedieť, že tým došlo k porušeniu ustanovenia § 8 tohto zákona a § 11 ods. 1 tejto vyhlášky. Minister teda mal za to, že sudkyňa v uvedenom prípade svojím postupom naplnila znaky závažného disciplinárneho previnenia.

K odvolaniu ministra sa vyjadrila sudkyňa. Navrhla odvolanie ministra zamietnuť. Podľa jej názoru na preukázanie disciplinárneho previnenia sudcu podľa § 116 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich nestačí iba domnienka alebo predpoklad. Navyiac, minister v návrhu na začatie

disciplinárneho konania, ani v odvolaní vôbec neuviedol skutočnosti odôvodňujúce taký záver, že by z jej strany išlo o vedomé porušenie povinnosti sudcu. Z vykonaného dokazovania prvostupňovým disciplinárnym senátom podľa jej názoru nebolo preukázané, že by z jej strany išlo o pozitívne vôľové konanie, čo dokumentovala tým, že samostatne, ani na výzvu nezaujala stanovisko k osobe navrhovanej na ustanovenie za predbežného správcu. Na výzvu predsedníčky konkurzného súdu ohľadne pohľadávky veriteľa nepodala jednoznačné ani presvedčivé stanovisko, ktoré nemalo a svojim obsahom ani nemohlo mať za cieľ jej ovplyvňovanie pri oznámení poradia a mene osoby zo zoznamu správcov. Samotný neformálny úkon predloženia kópie listu právneho zástupcu veriteľa obsahujúcu žiadosť o ustanovenie konkrétnej osoby za predbežného správcu jasne nasvedčuje možnému toku informácií smerujúcej k predsedníčke konkurzného súdu a k čomu došlo na jej požiadanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky – odvolací disciplinárny senát preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie disciplinárneho súdu z 28. 9. 2004, č. k. 2 Ds 13/04-40 v zmysle § 131 ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Doplnil dokazovanie otázkami na účastníkov konania, oboznámil sa s písomným záverečným návrhom zástupcu navrhovateľa a dospel k záveru, že odvolaniu ministra nie je možné vyhovieť, lebo rozhodnutie disciplinárneho súdu je správne. S týmto rozhodnutím sa odvolací disciplinárny senát v plnom rozsahu stotožňuje.

Prvostupňový disciplinárny senát v predmetnej veci náležite zistil skutkový stav a na základe neho aj správne rozhodol, ak sudkyňu JUDr. T H spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre skutok, ktorý bol uvedený v návrhu ministra na začatie disciplinárneho konania, oslobodil.

Závažného disciplinárneho previnenia sa mala podľa návrhu na začatie disciplinárneho konania sudkyňa JUDr. T H dopustiť tak, že v konkurznej veci úpadcu A S, S I, vedenej na Krajskom súde v B pod č. k. 5 K 27/03, uznesením zo dňa 28. 10. 2003, č. k. 5 K 27/03-65 ustanovila do konkurzného konania predbežného správcu Mgr. advokáta so sídlom , pričom po tom, čo navrhovateľ – spoločnosť H a. s., C; ktora dňa 15. 5. 2003 požiadala o vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka A S S V B; navrhol súdu podaním zo dňa 27. 5. 2003 ako „predpokladateľne najväčší veriteľ“, aby za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený Mgr. A G advokát so sídlom je k žiadosti o pridelenie predbežného správcu konkurznej podstaty zo dňa 7. 10. 2003 doplnené vyjadrenie zo dňa 9. 10. 2003, ktorým sudkyňa potvrdila predpoklad, že sa jedná o najväčšieho veriteľa. Podľa názoru ministra predbežný správca

konkurznej podstaty bol súdom ustanovený v rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov. Tým mala sudkyňa zavinené porušiť a nesplniť povinnosti sudcu, ktoré jej ukladali citované ustanovenia a zároveň svojím správaním mala vzbudiť oprávnenú pochybnosť o jej svedomitosti, nestrannosti pri rozhodovaní a o nezaujatosti voči účastníkom konania.

Návrh na začatie disciplinárneho konania má obsahovať meno a priezvisko sudcu, proti ktorému návrh smeruje, opis skutku, pre ktorý sa navrhuje začatie disciplinárneho konania a označenie dôkazov, o ktoré sa návrh opiera; ak ide o priestupok, návrh musí ďalej obsahovať označenie príslušného ustanovenia zákona, ktorého znaky skutok napĺňa a dôkazy, ktoré svedčia o spáchaní priestupku (§ 120 ods. 6 Zákona o sudcoch a prísediacich).

Návrh ministra nespĺňa predpísané náležitosti, pretože len z obsahu opísaného skutku a dôvodov návrhu je možné usúdiť, že sudkyňa sa mala dopustiť disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ a b/ v spojení s § 116 ods. 2 písm. a/ Zákona o sudcoch a prísediacich.

Disciplinárnym previnením podľa § 116 ods. 1 písm. a/ a b/ citovaného zákona je zavinené nespĺnenie alebo porušenie povinností sudcu, resp. správanie, ktoré vzbudzuje oprávnené pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti sudcu pri rozhodovaní, o nezaujatosti sudcu voči účastníkom konania a v úsilí ukončiť súdne konania spravodlivo bez zbytočných priet'ahov.

Závažným disciplinárnym previnením podľa § 116 ods. 2 písm. a/ je vedomé porušenie povinnosti sudcu rozhodovať nestranne a nezaujato.

Bolo na navrhovateľovi, teda v tomto prípade na ministrovi, aby v konaní preukázal, že sudkyňa sa závažného disciplinárneho previnenia dopustila a v tomto ohľade bolo aj na ňom, aby disciplinárnemu súdu predložil dôkazy, spôsobilé spoľahlivo preukázať spáchanie uvedeného disciplinárneho previnenia.

Ako to vyplýva aj zo záverečného návrhu zástupcu ministra, prvostupňovému disciplinárnemu senátu sa vyčíta, že v procese dokazovania absolútne ignoroval závažný dôkaz a to ten, že sudkyňa na žiadosti o pridelenie predbežného správcu dala v ľavom dolnom rohu pokyn kancelárii na pripojenie žiadosti veriteľa z č. 1. 60 (návrh na ustanovenie za predbežného správcu Mgr. A₁ G), čím vlastne sudkyňa akceptovala žiadosť veriteľa, tohto uprednostnila a takýmto neštandardným postupom vzbudila odôvodnené

pochybnosti o svojej nestrannosti a nezaujatosti v konaní. Podľa názoru ministra sudkyňa mala jednoznačný úmysel ovplyvniť postup pri prideľovaní predbežného správcu konkurznej podstaty do predmetného konania, ktorého následne ako vopred určeného správcu uznesením zo dňa 28. 10. 2003 do tejto funkcie ustanovila.

Na disciplinárne konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia Trestného poriadku, ak Zákon o sudcoch a prísediacich nestanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné (§ 150 ods. 2 Zákona o sudcoch a prísediacich).

Zákon o sudcoch a prísediacich síce upravuje konanie pred disciplinárnym súdom, neupravuje však postup pri hodnotení dôkazov, teda v tomto ohľade je potrebné vychádzať z príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktoré jednak upravujú, čo treba považovať za dôkazné prostriedky (§ 89 ods. 2 Tr. por.), jednak stanovujú princíp voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 6 Tr. por.).

V disciplinárnom konaní aj podľa zásad uvedených v § 89 ods. 1 Tr. poriadku treba okrem iného dokazovať najmä

- a) či sa stal skutok, ktorý vykazuje znaky disciplinárneho previnenia,
- b) či tento skutok spáchal sudca a z akých pohnútok a
- c) okolností, ktoré viedli k spáchaniu disciplinárneho previnenia alebo umožnili jej spáchanie.

Za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

Aj odvolací disciplinárny senát je toho názoru, že navrhovateľovi, t. j. ministrovi sa v predmetnom konaní nepodarilo preukázať, že vôbec k spáchaniu disciplinárneho previnenia došlo a že tohto previnenia sa mala dopustiť sudkyňa JUDr. T H

Z výsledkov vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že sudkyňa pri ustanovení predbežného správcu postupovala v intenciách Zákona o konkurze a vyrovnaní, vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a opatrenia č. 9 predsedníčky konkurzného súdu. Žiaden z týchto predpisov a aj opatrenie totiž výslovne nezakazujú sudcovi, aby k žiadosti o pridelenie správcu nepripojil ďalšie písomnosti, resp. svoje poznámky, pokyny a pod. o určení (výbere), kto bude v predmetnej veci správcom (predbežným správcom). Podľa vyhlášky a uvedeného opatrenia mohla rozhodnúť o výbere správcu jedine predsedníčka konkurzného súdu, čo sa v predmetnom konaní aj stalo. Na preukázanie toho, že sudkyňa mala jednoznačný úmysel ovplyvniť

postup pri prideľovaní predbežného správcu konkurznej podstaty nebol v disciplinárnom konaní predložený jediný dôkaz. Samotná sudkyňa kategoricky poprela takýto postup. Z jej pokynu, ktorý uviedla v ľavom dolnom rohu žiadosti o pridelenie predbežného správcu odvolací disciplinárny senát pri zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov, za žiadnych okolností nemohol dospieť k takému záveru, že by uvedený postup usvedčoval sudkyňu zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia. Zo strany navrhovateľa podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu došlo k preceneniu tohto „dôkazu“ a všetky tvrdenia vyplývajúce z tohto „dôkazu“ nie sú podložené žiadnymi relevantnými dôkazmi, ale sú založené len na domnienkach ministra, na ktoré však odvolací disciplinárny senát nemohol prihliadnuť.

Z týchto dôvodov odvolací disciplinárny senát odvolanie ministra zamietol.

Sudkyňi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože náhradu týchto trov si v odvolacom konaní neuplatnila.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 25. februára 2005

JUDr. Jana Bajánková, v. r.
predsedníčka odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

